

21ste zondag door jaar A

Mt. 16, 13-20

“Gij zijt Petrus, en op deze steenrots zal Ik mijn Kerk bouwen en de poorten der hel zullen haar nooit overweldigen”. Dat zijn woorden die bemoedigend klinken. Maar eerlijk is eerlijk: in onze streken is daar niet altijd even veel van te merken. De afgelopen decennia hebben nogal wat mensen de Kerk verlaten, en steeds meer jonge mensen leren haar nooit kennen. En de jongere mensen die nog wel iets hebben met geloof, schijnen vaak als adagium te hebben: Christus ja, de Kerk nee. “Christenen zonder Kerk” zoudt ge ze kunnen noemen.

Op zich zou het al de moeite waard zijn om daar eens over na te denken: kunt ge uzelf gelovig of katholiek noemen zonder bij de Kerk te willen horen? Maar dan zou ik preken voor degenen die hier niet zijn, en dat heeft weinig zin. In plaats daarvan zou ik de vraag willen omdraaien: waarom blijf ik wél bij de Kerk? Waarom doen wij niet zoals de meeste mensen tegenwoordig doen: er tamelijk onverschillig of zelfs vijandig tegenover staan, en in het weekend in ons bed blijven liggen, de auto wassen of een dagje uit gaan?

In feite kunt ge daar heel simpel op antwoorden: ik blijf in de Kerk omdat ik meen dat Christus het op die manier ook bedoeld heeft. Denk aan die keer dat Hij zegt: “Waar twee of meer in mijn Naam samenkomen, daar ben Ik in hun midden”. Denk aan de groep apostelen die Hij uitkoos en waar Hij mee onderweg was; hoe Hij dikwijls met hen de maaltijd vierde, met als hoogtepunt Witte Donderdag; hoe Hij hen uitzond om het Evangelie te verkondigen. Het is in het Woord en in de Sacramenten van de Kerk dat we Hem nog altijd op een bijzondere manier mogen ontmoeten zoals we dat nergens anders kunnen. In die zin kunnen mensen wel zeggen dat ze geloven “op hun manier”, wat logisch is, maar als dat betekent dat men daarmee los staat van alles en iedereen zit men toch verkeerd. Of zoals kardinaal Danneels ooit zei: “een christen alleen is een christen in levensgevaar”. Daarom denk ik ook dat ge gerust moogt zeggen: ik blijf in de Kerk omdat Christus en de Kerk niet te scheiden zijn, die kunt ge niet los verkrijgen.

Op de tweede plaats betekent het bij de Kerk horen ook dat ge trouw wilt blijven aan uzelf. Ieder van ons is gedoopt en gevormd in die Kerk, binnen die gemeenschap. Bij ons doopsel hebben onze ouders uitdrukkelijk “ja” gezegd op de Kerk; bij ons vormsel hebben we dat woord van onze ouders bevestigd en tot het onze gemaakt. Mijn in-de-Kerk-zijn is daardoor als het ware een soort tweede huid geworden, en daarom is dat ook iets wat ge niet zomaar kunt afleggen alsof het een versleten kledingstuk is.

Wij zijn katholiek geworden omdat onze ouders en grootouders dat waren. En zij waren gelovig omdat ze samen met vele anderen dat geloof binnen de Kerk gevierd en beleefd hebben. Ze hebben lief en leed met en in die Kerk gedeeld, en hopelijk hebben we mogen merken dat hun dat dierbaar was en dat het hun geholpen heeft.

Dat “goede oude geloof” was goed genoeg voor onze voorouders, het is hopelijk ook goed genoeg voor ons. Daarom kunt ge ook niet doen alsof er tussen ons en de Kerk nooit iets geweest zou zijn; daarom kunt ge over die Kerk eigenlijk ook niet schamper of minachtend spreken, zoals ge dat ook niet doet over andere dingen of mensen die u dierbaar zijn: dat zou eigenlijk moeten aanvoelen als een soort verraad.

Dat betekent niet dat ge moet doen alsof er in het verleden of het heden nooit fouten gemaakt zijn: waar mensen werken worden ook missers begaan. Maar dat is geen reden om de Kerk de rug toe te keren.

Ik geloof dat de Kerk een gave, een geschenk is van Christus. En omdat ik geloof dat hetgeen de Kerk mij te bieden heeft onvervangbaar is, daarom is die Kerk zelf dat ook voor mij. Bij alle kritiek op de Kerk die we horen via de media moet ge nooit vergeten u ook eens af te vragen: hoeveel zou er niet ongedaan blijven, hoeveel goeds zou er niet verdwijnen als de Kerk er niet was?

Iemand die een stok zoekt om naar de Kerk te slaan zal er ook altijd één vinden. En mensen overtuigen van het “nut” van de Kerk zullen we nooit kunnen. Net als liefde of vriendschap is dat iets wat ge niet in economische termen kunt uitdrukken. Maar dat betekent niet dat we niet kunnen *getuigen* van de rol en de plaats die ze in ons leven heeft. En wat dat laatste betreft hoop ik dat we, net als Petrus, een steenrots zullen zijn, en geen windhaan die bij de minste windvlaag begint te tolleren. Amen.

Johan Goris, pastoor